

Sygn. akt II CSK 110/20

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku E. D.

przy uczestnictwie T. N.

o stwierdzenie nabycia spadku po H. N.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lipca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt III Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z pominięcia przez Sądy obu instancji dowodu z opinii innego biegłego lub instytutu naukowego i w konsekwencji wadliwego ustalenia, że testament notarialny sporządzony przez spadkodawcę 29 września 2009 r. jest nieważny, mimo że to właśnie ten testament był wyrazem ostatniej woli spadkodawczyni, „która nie tylko dokonała przedmiotowego rozporządzenia w kancelarii notarialnej, ale również planowała i umawiała tę wizytę z wyprzedzeniem (...) sporządzenie ostatniego testamentu, którym spadkodawczyni odwołała poprzedni akt, na mocy którego całość spadku dziedziczył jej wnuk, nastąpiło w dniu 29 września 2009 r., czyli w czasie kiedy spadkodawczyni powzięła wiadomość o przywłaszczeniu przez matkę uczestnika wyżej wymienionej kwoty co najmniej 190.000 zł na jej szkodę, co było zresztą przedmiotem postępowania przed SO w Ł.”

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Oczywiście jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane

uchybień muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (np. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, nie publ.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżący nie oznaczył jakiegokolwiek przepisu, którego oczywiste naruszenie zarzuca Sądowi Okręgowemu. Sformułowane przez skarżącego zarzuty odnoszą się do ustalenia faktycznego na temat kondycji psychicznej spadkodawczyni w chwili sporządzania testamentu, którego ważność została podważona, gdy tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Tezę o dostatecznym rozeznaniu spadkodawczyni 29 września 2009 r., gdy sporządziła testament notarialny wnioskodawca wykazywał z odwołaniem się przede wszystkim do opinii psychiatrycznej T. P., opracowanej na jego prywatne zlecenie i uwzględniającej ten materiał dowodowy, który został lekarzowi udostępniony przez wnioskodawcę. Sąd Rejonowy zebrał obszerniejszy materiał dowodowy niż ten, który oceniał T. P. i prawidłowo dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry J. K., który w oparciu o całłościowy ogląd sposobu funkcjonowania spadkodawczyni oraz dokumentację medyczną wydał opinię co do jej zdolności testowania, a wątpliwości i zarzuty do tej opinii zgłoszone przez wnioskodawcę były przedmiotem wyjaśnienia na rozprawie. Skoro opinia biegłego była stanowcza, to Sądy *meritii* nie miały obowiązku powoływać w sprawie kolejnego biegłego, zwłaszcza że wnioskodawca nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. wobec postanowienia oddalającego jego wniosek w tym przedmiocie.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z 13 § 2 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 1 w zw. z 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

